

XII.

P r ø v e

paa

hvorvidt

det gamle Norske Sprog

endnu er til

udi

det Hardangerfke Bonde-Maal.

Første Stykke.

17

1 2 3 4 5

Der Gammle 27 1/2 1/2 1/2 1/2 1/2

Der Gammle 27 1/2 1/2 1/2 1/2 1/2

Der Gammle 27 1/2 1/2 1/2 1/2 1/2

18

det Kongelige Norske Videnskabernes Selskab.

Høie og Høifæredede Herrer !

At en Normand ønsker at giøre sig bekendt for et Selskab, hvis Hensigt og Handlinger gaae ud paa, at opmuntre Landsmænd til Kundskabs Udbredelse og nyttig Flid, trøder jeg at være saa uskyldigt og tilladeligt, at jeg herved reent ud tilstaaer mig længe at have attraaet Anledning dertil, og at dette Ønske har bragt mig til at nedlægge nærværende Prøve for Deres høie og anseelige Selskab. Den søger at vise, at vi endnu her have en god Deel af Forsædrenes Sprog; ligesom vi ogsaa haabe at have bevaret meget af det Edle og Gode i deres Tanke- og Handlings-Maade. Maatte denne Undersøgelse kun fortjene Selskabets Bifald, vilde jeg agte min Flid derpaa vel anvendt, og have en god Borgen for dens Optagelse af Publicum. — Uagtet at nogle Belyndere og Venner, endog af det høie Selskabs Medlemmer, have søgt at betage mig mine Tvivl herom, er dog endnu saa meget tilovers af dem, at jeg kun drister mig til at fremsende en Deel af denne Prøve. Alster

Selskabet den vord at fuldføres, og et Sted i sine Acter, skal Fortsættelsen usfortøvet følge, saasnart samme bliver mig bekendt. Denne Lykke skulde ogsaa fremdeles opmuntre mig til at indlevere en og anden Afhandling i andre Materier, hvortil min under Hænde havende Beskrivelse over Hærdanger kan give Anledning, og som behøve særskilt at udføres.

Under de inderligste Ønsker for det høie Selskabs Bestandighed og fremdeles Fremvert, til Normænds Nytte og Ære, henlever jeg med den fuldkomneste Høiagtelse

de Høie og Høifæredede Herrer

Nedre Hagestad Præstegaard,
den 8de Augusti 1774.

underdanige og ærbødige Tiener,

Marcus Schnabel,

Medtiener i Ordet for Gravens Kald
i Hærdanger og Bergens Stift.

Gndskiont Norden fra de ældste Tider af har havt et sælles Sprog, saa have dog Mundarterne vel altid i ethvert Rige været temmelig forskellige. Siden Danmarks og Norges Forening er den Danske Mundart ogsaa i Norge bleven den herskende, da den aleene er brugt i alt hvad, som skrives og affhandles offentlig. Den er nu Alles Sprog, som ere uden for Bondestanden; og blant denne Stand maa og Dmgang med disse, saavel som alle Bøger, den faaer i Hænde, mærkelig have forandret deres gamle Sprog. En Bonde forstaaer derfor meere af gammelt Dansk nu, end af gammelt Norsk eller Islandsk; som jeg selv har forsøgt ved at forelægge dem de Stykker af gamle Love, som findes ved Hr. Etatsraad Kofod Anchers Lovhistorie, og Stykker af det Kongelige Speil. Imidlertid er dog saa meget af det gamle Sprog blevet tilovers blant den Norske Bonde, at det baade er ikke uden temmelig Vanskelighed for Danske, inden nogen Tids Dmgang at forstaae dem og forstaaes fuldkommen af dem; og for en Norsk en betydelig Fordeel, at kunne deres Mundart, for at lære des snarere det gamle Sprog. Det vilde derfor uden Tvivl være til Nytte for Danske Studerende, som agtede at søge Embeder i Norge, at lægge sig efter det gamle Norske, i Særdeleshed for de Geistlige, at deres Embeds Udrettelse kunde have meere Feugt blant Bonde-Almuen. — De ville see en Prove i nærværende Afhandling derpaa. — Mine Landsmænd, de Norske, som ikke have havt Anledning til at undersøge det, haaber jeg, skulle heller ikke ugiærne erfare Forsædrenes Sprogs nærværende Tilstand

iblant os. — Muelig der kunne være andre Egne af Norge, hvor endnu større Lighed med det gamle Sprog hersker. — Bliver min Prøve gjort offentlig bekiendt, torde den anledige andre af mine Landsmænd til at forsøge og forbedre den. Men især var det at ønske, at nogen, som havde Indsigt tillige i det gamle Sprog, vilde levere os en Sammentigning af det Gamles Bendinger og Constructioner med det, som endnu tales. Det har jeg ikke været i Stand til at gjøre. — Hjelpemidler og Oplysninger ere ei let at faae i en Uffrog af Landet; og den Tid, jeg var ved Academiet, maatte jeg sysselsætte mig med andet. Jeg er ikke engang god for at oplyse mig selv tilfulde, om det har Sted i det gamle Sprog, som mig synes nu gjør en Hoved-Forskjel mellem det Danske Sprog og det Hardangeriske Norske: de flere Genera Nominum nemlig, som vi have. Denne Forskiel gjør det især vanskeligt for Danske, at udtrykke sig for Bonden; thi, naar de end vide hans Ord, blive de urigtig og uforstaaelig fremførte. Den gjør, foruden andet, salig Herr Procanceller Pontoppidans Glossarium uesterrettigt, (og saadanne kan ingen andre end Indsødte bringe rette titveie), da han anfører adskillige Nomina som indeterminata med Art. postpositiv.; til Ex. *Knipo*, *Medno*, *Qvilo*, som burde heede *Knipa*, *Medna*, (skönt dette Ord er ikke i Brug, uden i Plurali: *Mednane*, og i den af ham anførte Form, da *um* lægges til, og det bruges adverbialiter: *um Medno*, om Morgenen,) *Qvila* &c.

Jeg vil her opgive en kort Afriidsning paa Artículus præ- og post-positivus hos os, for at Andre deraf kunne see, om de Gamle og have havt den, og om den er almindelig. Vi have, som Latinerne, endog om Ting, hvis Natur ei bestemmer det, tre Genera. Den Danske Artikel en og et er hos os *ejn*, *ej*, *ejt*; til Ex. *ejn Stöur*,

ej Dør, ej Narr, (en Stavre, en Dør, en Nar). Ved Forsøg har jeg mærket, at næsten alle de Ord, som ere Fæminina i Latinen, ere det og i det Hardangerfke. *Ej Löva* (Leo) og *ej Kjempa* (Gigas) ere de tvende eeneste Afvigelser, jeg mindes at have fundet. Articulus postpositivus, som i Dansken kun er i Singular. en, et, i Plural. ene, er hos os først forskjellig efter alle tre Genera, dernæst i Fæmin. Sing. og Masc. og Fæmin. Plural. efter Ordenes Endelser samt Vocalen i den næst foregaaende Stavelse. Et almindeligt Udkaft til Forandringen er følgende, skönt den vel her, som i alle Sprog, har Undtagelser:

Masc.	Fæmin.	Neutr.												
Sing. <i>én</i>	<table border="0"> <tr> <td>o</td> <td>for dem, som endes paa a Fæminin.</td> <td>e</td> </tr> <tr> <td>æ</td> <td>for dem, som endes paa Consonant eller anden Vocal.</td> <td></td> </tr> </table>	o	for dem, som endes paa a Fæminin.	e	æ	for dem, som endes paa Consonant eller anden Vocal.								
o	for dem, som endes paa a Fæminin.	e												
æ	for dem, som endes paa Consonant eller anden Vocal.													
Plural. <table border="0"> <tr> <td>e</td> <td>almindelig for alle Ord.</td> <td></td> </tr> <tr> <td>a</td> <td>undertiden, naar der er e i næste Stavelse.</td> <td></td> </tr> </table>	e	almindelig for alle Ord.		a	undertiden, naar der er e i næste Stavelse.		<table border="0"> <tr> <td>a</td> <td>for dem, som endes paa Vocal, eller naar i den næste Stavelse er e.</td> <td>æ</td> </tr> <tr> <td>e</td> <td>for dem, som endes paa Consonant.</td> <td></td> </tr> </table>	a	for dem, som endes paa Vocal, eller naar i den næste Stavelse er e.	æ	e	for dem, som endes paa Consonant.		
e	almindelig for alle Ord.													
a	undertiden, naar der er e i næste Stavelse.													
a	for dem, som endes paa Vocal, eller naar i den næste Stavelse er e.	æ												
e	for dem, som endes paa Consonant.													

Vil Ex. : ej Mann, Mannén, Mænnena ; ejn Hest, Hestén, Hestane ; ej Kaana, Kaano, Kaanena (en Kone) ; ej Sæl (en Siel), Sæla, Sælana ; ej Dør, Døræ, Dørane ; ejt Bør (et Børd), Bore, Boræ.
 Udi Adjectiva er Mascul. og Fæminin. oftest ogsaa adskilt hos os ;
t. Ex. ejn goë Mann, ej go Kaana, ejt got Badn ; ejn røkjen Mann (en hurtig, slink Mand), ej røkje Kjæring, ejt røkje Badn.
 Men her vilde det blive for vidtløftigt, at udføre alt herom. —
 Jeg vil hellere anføre de faa Lig- og Uligheder mellem de Gamles og vort Sprog, som jeg troer at have bemærket ved det Kongelige Speils Giennemlæsning, betreffende deres almindelige Egenstaber og Talebruge.

Lighed synes jeg at finde Spor til, endog i den anførte Forskiel i Genera mellem Dansk og Noesk, i følgende Exempler. Side 5: *Rædu mina*, hvor det synes at vise *Rædu* som Fæmin., og endnu meere *Rædu hu*; ligesom *Röa* i *Hardangerst* er Fæmininum, og min Tale hedder *Röo mi*, *Talen*, den 2c. *Röo bo* — — *Drotningo*, S. 368, synes og at have en fra Masc. forskjellig Art. postpositivus, siønt den i dette Ord ei er den *Hardangerst*, som bliver *Dronningja*. At sætte Pronomen efter Nomen, er endnu brugt ligts hos os, som alt er viist; ligesom vi og sige *Hövdingane deirans*, naar det i det gamle Sprog hedder S. 278 *Haufdingar þeira*; dog have de Gamle nok brugt denne Construction tiere end vi; thi *Wilistigom þeim*, S. 1, (de Afveie,) maatte nu hos os, som i Dansk, hede: *dej Widlestegar*. De Gamle sagde *sligo vanir*, naar de Danske vant til sligt, og vi sige endnu *slégt vane*. Ligeledes sige vi i *första Ore*, ligesom de Gamle i *firstu Ordi*, naar de Danske i det første Ord. *Sudr i Laund*, S. 68, betyder i Sp. Reg. i de sydlige Lande, og *Sör i Laando* endnu hos os det samme. Det lader uden Tvivl underligt for en Dansk, naar Spec. Regale falder at friste *Job*, S. 157, *frejsta Jobs*; men denne Genitivus, eller hvad det er, synes mig at finde igjen i Bøffernes Talemaade, naar de falde, at være hos ham: *te væ hjau hans*. Verborum anomalie synes og meget vort *Hardangerst* at have tilfælles med det gamle Sprog, som i det Efterfølgende vil gives Anledning at anføre Exempler paa.

Uligheden er jeg mindre i Stand til at bestemme. Bist have mange Bendinger forekommet mig fremmede; men forstod jeg det gamle Sprog grundig, torde de endda være nærmere ved vort, end de lade. Det saa ofte forekommende *er* (som) og *eda* (eller), som vi aldeles

aldeles have aflagt, gjør det gamle Sprog meget ukiendeligt for Begynderne. Den underligſte Construction, ſom har forekommet mig, er et Slags Genitivus, ſom de Gamle have brugt, til Ex. *alla Sido kverrar Iprottar* (alle Sæder i hver Jdræt) S. 1; thi det maatte ei udtrykke, ligesom de Danſke, ved en Præpoſition: *adle Seer i gvarje Levemaute*; ligesom man veed, at de Norſke nu lidet bruge Genitivus, det Høysgaard har anmærket i ſin Sprogkonſt, men hellere omſkrive den med Pronomen poſſeſſivum, ſaaſom *Mannē ſi Bók* i Steden for Mandens Bog. Dog ſker man og i Spec. Reg., at de Gamle have brugt undertiden Præpoſition, ſaaſom S. 4, hvor juſt den anførte Talemaade udtrykkes: *alla Sido til kverrar Iprottar*.

Tilſidſt maa jeg melde et Par Ord om nærværende Proves Indretning. Da det Kongelige Speil, ſaadan ſom det 1769 fra Sorøe i ſtor 4to er udkommet, var den førſte Bog i vort gamle Sprog, jeg har læſt, er det og af det, jeg udmærkede de Ord, ſom jeg fandt Spor igien af i det Hardangerſke. For Letteſe i Samlingen optegnede jeg dem alphabetiſk; og ſaaledes fremkomme de og nu; da jeg tillige har meent, at en Ukyndig i Sproget kunde i denne Form ogſaa nytte dette ſom en liden Ordbog.

I Henſeende til det Hardangerſke, da er ſamme den Dialect, ſom bruges i Uldvigs Sogn; thi jeg fandt mig forbunden, at følge en virkelig; og denne er mig naturlig, da jeg her er fød, opdragen og værende. I et Sprog, ſom ikke ſkrives, altsaa maa beſtemmes efter Udtalen, veed man, at dette ikke er ſaa let; dog tør jeg forſikre, at den er noget nær paa det mueligſte udtrykt, og Bogſtaverne tillagt den Lyd, ſom de have i Danſken. Dog har jeg maattet hielpe mig med Tegn, hvor det ei lod ſig giøre med Bogſtaver. Saaledes be-

mærker dette Tegn (°), at Bogstaven skal udfiges næsten som dobbelt; og Accenten (') har jeg maattet sætte, for at betegne Stavelsen, hvor Lyden falder, naar jeg frygtede, en Dansk vilde sætte den paa en anden. Kunde i øvrigt denne Afhandling, hvis maadelige Værd jeg selv meget vel kiender, forskaffe os nogen grundig Anledning til at lære det gamle Sprog, vilde jeg ikke fortryde paa, at dette ikkun viisde, hvor lidet Normænd nu forstaae det.

A.

1. *Abli*, Sp. Reg. Side 15, *Styrke*. Ordet som Nomen have vi tabt; men Verbum *ævla*, at stræbe af yderste Kræfter med en Ting, og det sammensatte Adjectivum *au-ævla*, som næsten overgaaer Kræfterne, nedstamme nok herfra.

2. *Agja*, Sp. R. S. 8, *Tugt*; S. 355, *Ærbødighed*. Af dette gamle Ord kommer vel og de Danstes *Ave*; men hos os er baade Udtaalen nærmere den gamle, *Agje* nemlig, (Subst. Masc.) og Bemærkelsen, da den er baade *Tugt*, *Revselse*, og den *Frygt* eller *Ærbødighed*, *Tugten* frembringer; t. Ex. *te balda ejn i Agje*, at holde een i *Tugt*; *Agjen æ go, mantalæ mökjén*, *Tugt* er god, naar den bruges med *Maade*, (et Ordsprog); *te (aa*) ba Agje tau ejn*, at have *Frygt* for een. Vi bruge og *aga* som et Verbum, t. Ex. *du aga han meesta mökje*, du holder ham vel meget i *Ave*.

3. *Agnir*,

* For at udtrykke Infinitivus af Verbo, bruge vi egentlig Partiklen *te*, som svares til de Danstes *til*; men *aa*, som udtrykker *at*, lække vi jevnligst ude. Jeg troer heller ikke, det er saa urigtigt i Danskten, at udtrykke Infinit. ved *til at*, saa som *til at elske*.

3. *Agnir*, Spec. Reg. Side 325, *Avner*, udtale vi næsten ligeledes.

4. *Aldarvidi*, Sp. R. S. 105, *Srugt-Træer*. Vi kiende Begyndelsen af dette Ord igien i vort *Alda*, *Srugt* af *Træer*. *Ejn Alde-Gaar*, en *Srugt-Zave*; *Alde-Tré*, *Srugt-Træer*.

5. *Anlidt*, Sp. R. S. 39, *Anfigt*. Vel har dette Ord forandret sin Udtale her; dog skjønnes let, at vort *Alnét*, *Anfigt*, er kommen af det anførte gamle Ord.

6. *Andvaarpom*, Sp. R. S. 39, *Sukke*. Som *Nomen* have vi ikke længer dette Ord; men et *Verbum* deraf have vi: *te andvarpa*, at *sukke* eller *drage* sin *Ande* med *Besværlighed* og *tungt*, som i *Sygdom* eller *Nød*; og dette er vist af det Gamle.

7. *Ackeri*, Sp. R. S. 115, *Anker*, udtales her *Akkjær*.

8. *Apaldri*, Sp. R. S. 106, *Æble-Træe*, heder nu hos os *Apald*, *Aple*.

9. *Athuga*, Sp. R. S. 7, *Agtsomhed*. *Athug*, (Subst. Masc.) bemærker nu hos os en med *Srygt* forbunden *Æstertanke* eller *Erindring* om noget; t. Ex. *æg hade sum ejn Athug fó*, at *Vormen* *va inkje slökte*, jeg havde en *Slags Srygt* for, at *Ilden* var ei *slukket*.

10. *Atian*, Sp. R. S. 56, *atten*, er just dette *Tals* Udtale her.

11. *Attu*, eier. Jeg seer, at Ordet i Spec. Regale er oversat som *Præsens*, men hos os er *autte* *Præt. Imperfect.* af *Verbum ejga*, at *eie*. Den *Talemaade* maa og ved dette Ord anmærkes, at man her kalder at føde *Børn*: *te ejga Baadn*; *ho autte qvart Aur*, hun kom i *Barselseng* hvert *Aar*. Den *Islandske Reises* beskrivelse, 1ste Deel S. 19, anfører et *Ordsprog*, visende, at denne *Talemaade* og er gammelt *Norsk*.

12. *Auka*, Sp. R. S. 46, Anmærkn. *, formeere. Vi udtale Ordet næsten ligeledes, eller nærmere: *öka*; men det bemærker nu almindeligst: at forøges, vore; saasom: *Vatne öka*, Vans det voper.

13. *Audir*, S. 632, fattig. Vort Ord *öjen*, *öja*, *öye*, bemærker baade det samme som de Danskes *öde*, som og at mangle en Ting; t. Ex. *han æ öjen paa Tobak*, han har ikke meer Tobak. Hvilken Bemærkelse synes at vise, at det er det samme som det anførte de Gamles Ord.

B.

14. *Barum*, Sp. R. S. 45, Vindbølger. *Baurer* bemærker, saavidt jeg kan skionne af Talebrugen, endnu hos os det samme, skiont Ordet ei er saa gængse. *Alda*, Plur. *Alder*, betyder en Søes reising, eller hvad de Gamles *Bilgium*, loc. cit.

15. *Bæ*, Sp. Reg. S. 325, Gaard. Dette Ord har nu forandret sin Bemærkelse her, saa at *Bö* aleene betyder Engbund, særdeles den, som ligger hiemme ved Gaarden.

16. *Ber sua aut*, S. 10, saa hænde. Man bruger nu her just ikke Talemaaden i denne Form, naar den skal bemærke det samme som hos de Gamle; men det hændte saaledes, heder paa Hardangerst: *da bar so te*. *Da bar seg so aut*, udtrykkes derimod omtrent som i Dansken: det bar sig saa ad. Men den anden Sp. Reg. Talemaade med Verbum *ber*, S. 38, *ber sua til*, paa Hardangerst: *bære so te*, betyder, som oven meldt, næsten det samme, som hos de Gamle: er saaledes bestaen. Ellers bruge vi Verbum *bæra* til at betegne en Veis Direction til Søes eller Lands; til Ex. *nær en kjæme up paa Fjedle*, *bære da Öüste öve*, naar man kom-
mer

mer op paa Sieldet, stæver Veien Øster over eller til Øster-Landet.

17. *Bernskliga*, S. 306, barnagtig, heder nu paa Hardangerst *Bánskielæ*.

18. *Birta*, S. 3, aabenbare. (Verbum). Hoved-Ordet have vi tabt; men uden Tvivl er vort *uphyrta* et Compositum deraf, som har beholdt Stamme-Ordets Bemærkelse; t. Ex. *eg taarde inkje uphyrta da fö han*, jeg torde ei aabenbare det for ham.

19. *Birting*, S. 26, Lysning. *Byrting* bemærker nu aleene hos os *Lynild*.

20. *Bleidi*, S. 31, Feighed. Vort Adjectiv. *blöjren*, *blöjrs*, *blöjre*, som let kan falde i Graad, og *blöute*, *blöut*, *blöutt*, blød, item blødhierter, sømhierter, ere uden Tvivl beslægtede med det anførte gamle Ord.

21. *Blido*, S. 37, Venlighed, kalde vi nu *Blikka*, *Blid-male*. Men Adjectiv. *blidt*, S. 39, venligt, er Neutrum af et lige betydende hos os, hvis Masc. heder *bliv*, og Fœmin. *bli*.

22. *Bradi*, S. 28, brad (hastig), heder nu hos os *bráúë*, *brau*, *bráutt*, og Adverbium som Neutrum. Det sidste bruges meest for sig selv; t. Ex. *han kjæme inkje braut atte*, han kommer ikke hastig igien. Vi have og adskillige sammensatte Ord heraf, saasom *Braufængje*, en Ting, som er gjort i Hast, for at hjælpe sig med indtil videre; hvoraf Ordsproget: *Braufængje vara alti lengje*, *Braufængje* holder længe ved, varer oftest meer end det, man gisr med *Slid*. *Braumejn*, alle Sygdomme, ser paa Qvæget, som man ei veed Navn paa, og som dræbe i en Hast.

23. *Bræd*, S. 28, tær, Verb. imperativ.), udtales nu *bræ*. *Te bræ* er ellers: at besmore med enhver Slags Ting. Et

Substantiv. heraf have vi: *Brau*, almindeligst *Tiæring*, (om man saa kan kalde det); i *Sp. dan Bautin be fængje ejt got Brau*, den *Baad* har faaet god *Tiæring*. Et andet ovenansforte lignende *Ord*, *brædi*, *S. 145*, smelter, have vi ogsaa endnu: *te bræ Smør*, *Bly*, at smelte *Smør*, *Bly*. At smeltes kalde vi *te brauna*; smeltet, *braet* eller *bräuä*.

24. *Brekku-Megin*, *S. 2*, *Styrke* til at gaae op ad *Bakken*. Dette sammensatte *Ord* have vi vel ikke; men dets ene *Deel*, *Brekka*, have vi som *Subst. Fœmin.*, og bemærker meest mange paa hinanden følgende *Bakker* eller *Forhøjninger*, naar vi sige *Brekkér* i *Plurali*. Af *Megin*, *Styrke*, slutter jeg, saavel *mugje* i *Førmugje*, *Sormüe*, og *Adjectiva* samt *Adverbia mæja* og *mæjala*, overmaade, meer end almindeligt, nedstamme.

25. *Brennande*, *Sp. Reg. S. 62*, brændende, er endnu *Ordet*s *Udtale* i *Hardanger*.

26. *Brækur*, *S. 405*. *Anm. 2*, *Buxer*. Uden vi tale om flere *Par*, bruge vi ikke nu *Brökér* i *Plurali*, men kalde et *Par Buxer* *ej Brök*. Om de Gamle gjorde nogen *Forstiel* mellem *Brækur* og *Hofur*, kan jeg ei af dette *Sted* gjøre mig vis om, men vort skal bemærkes ved *Hofur*. *Broka-Beltis*, *S. 405*, *Buxer-Linning*, bruges ikke her, hvor det heder *Bröka-Lining*.

27. *Brigd*, *S. 516*, *Forandring*. *Brigde* (*Subst. Neutr.*) heder *Ordet* nu i samme *Bemærkelse* hos os. *Det Sp. R. S. 179* og *339* ansførte *Verbum bregdur*, *stiller*, *forandres*, er ligeledes endnu i *Brug* under *Udtale brigdar*, *Infin.* *te brigda*.

28. *Brixla*, *S. 31*, *Bebreidelse*. Som *Substantiv*. er *Ordet* nu ikke hos os bekendt; men at *bebreide*, *bryde*, *fixere*, kalde vi *te brixla*.

29. *Brum*, S. 105, Knopper. Ordet have vi, men Bemærkelsen er forandret. Det betyder nu ei længer Knopper, (*Gemmæ arborum*), som vi kalde Palm, men egentlig *Flores Masculi* paa Træer af de Linneiske Classer, *Monœcia* og *Diœcia*, saasom *Corylus*, *Betula*, *Salix*. Undertiden betegnes og alle Slags Blomster paa Træer derved; og *Verbum*, *te bruma*, at staae i Blomster, helst i den første Bemærkelse.

30. *Brunum*, S. 41, Brienbryner, kaldes endnu hos os baade *Brúnér* aleene, og *Öugnabrúnér*. *Brunér* bemærker og undertiden den øverste og yderligste Kant af Bierges Overflade, som man aleene neden fra kan see; dog er denne Benævnelſe meest visse Steder egen.

31. *Bodorda*, S. 15, Budene, Befaling. Alleene om de ti Guds Bud i *Catechismus* bruges nu det Udtryk *Budór*, *Budórenæ*, *Budordene*, enten det nu kommer af Ordets gamle Bemærkelse, som tillægges disse *κατὰ ἔξοχην*, eller fordi de i de sædvanlige Danske *Catechismer* kaldes *Budord*.

32. *Bua*, Sp. R. S. 20, berede. Vi forstaae vel endnu Ordet i denne almindelige Bemærkelse; dog bruges det meere om at berede sig ved Klædning i nogen Begivenhed, da vi sige: *te bua sæg tē*. Mueligt kommer det deraf, fordi vi kalde Klædedragt *Buna*, (*Subst. Masc.*), hvilket man i Sp. Reg. og kan see, er gammelt Norsk, baade af *Gledibunadi*, S. 39, (en Talemaade, vi ei kiende), og *Klæda bunat*, S. 282, Klædedragt, den vi endnu kalde *Klæa buna*. Men nærmere til forstaaede Verbi almindelige Bemærkelse kommer vort *Participium* eller *Adjectiv. verbale*: *buén*, *bua*, *buë*, som i enhver Anledning udtrykker tillavet, færdig.

33. *Burdi*, S. 50, *Foster*. En *Falemaade* have vi, som endnu vedligeholder *Dødet* blant os; man siger nemlig, naar man vil tilkiendegive, at en *Koe* er med *Kalv*: *ho æ me Buren*. Lige-
 saa kalde vi *Køernes* *Sødsels* *smarter* *Kals-Bun*; eet af de *Tilfælde*,
 i hvilke den *Leiende* eller til *Foster* havende ikke tilsværer *Dvæget*, i
Følge *Loven*, om det *dør* ved.

34. *Burtrekit*, S. 43, *bortdrevet*. *Bårtrækje* er hos os
 mestendeels et *Participi* eller *Adject.* verbale, og betyder *bortdrevet*
 ved *Vind* eller *Strøm*, eller og *henslengt*. *Stamme-Verbum*
ræka have vi ogsaa endnu, baade i den *Bemærkelse*, som svarer til
 vort *forstansforte* af *Compositum*, nemlig at *drive* for *Vind* eller
Strøm, item at *slenge*, *givr* intet, uden *gaae* fra den ene til
 den anden, (i hvilken *Bemærkning* *Hr. Strøm* alt har *ansført* det);
 og i den, som svarer til den anden, nemlig at *bortkaste* med *Vrede*
 eller *Soragt*, at *slenge* hen; og i denne *Bemærkelse* bruger og
Sp. Reg. rak, S. 671. *Ræk* (*Subst. Masc.*) kalde vi *smaae Ting*,
 som *drive* i *Søen*, men *Sartøie* og andet, som de *Danske*, *Vræk*;
 muelig, fordi dette behandles ved *Lovene*, som ere *Danske*.

D.

35. *Dagverdarmal*, *Spec. Regale* S. 20, *Dagmaaltidet*.
Dauremaul kalde vi nu omtrent *Kloffen* 10 *Formiddag*; og det *la-*
 der, som det har været samme *Tid* hos de *Gamle*. *Maaltidet*, som
 da spises, kaldes *Daurén*. Ellers regnes *Dagens Tid* af *Bønderne*
 her, som andre *Steder*, efter *Maaltids-Tiderne*, saasom *Frukost-Ti-*
Kloffen 6 eller 7 *Formiddag*; dernæst den ommeldte *Daur*; saa
Middag, endskiønt da intet *Maaltid* af *Bonden* spises; *Nón*, *Kloffen*
 2 til 3 *Eftermiddag*, da man har det *tredie Maaltid*; *Öjgt*, (som maa
 ikke

ikke bruges almindelig paa Søndmor, ſee Hr. Strøm i D. S. 550) Kl. 4 til 5, (noget efter den Tid om Sommeren i Kørnhøften ſpiſes ogſaa, og ved den i Ploug-Mannen), og endelig *Qvelden*, naar Dagen holder og Arbeid ophører, da man ſpiſer med det ſamme, man gaaer til Sengs.

36. *Demi*, S. 8, Exempler. Dette Ord er nok aldeles tabt blant os, da vi have intet at udtrykke det med, uden det anførte Danſke af Latinsk Oprindelse. Vi have vel endnu et Ord, ſom ligner det gamle, *Dæme* nemlig; men da det bemærker aleene Anſigtets Farve og Anſeelse, (ſaaſom: *han be ejt got, ſlet, Dæme, han har en god, ſlet, Anſigtsfarve; ligesaa Adject. Compol. heraf, ſaaſom: blejkdæmte, bleegladden, ſvåldæmte, ſortladden* &c.); ſaa tør jeg ei, inden nærmere Oplysning, henføre det til Slægtskab med *Demi*, men hellere med Hr. Pontoppidans *Daae* (om ſamme er til? thi jeg har aldrig hørt det) og Hr. Strøms *Daam*, hvis Udtryk noiagtig (ligesom alt, hvad han ſkriver) er beſtemt, og hos os kaldes *Daum*, da det iſær grændſer nær til dette i Bemærkeſe.

37. *Drengir*, Side 729, Mænd. Man kalder her endnu uden nogen Forhaanſe enhver ugift Bondekarl *Dreng*, (in Plurali *Dréngjér*); men i ſaa almindelig Bemærkeſe, ſom de Gamle have havt det, bruge vi det ikke.

38. *Drjugare*, Sp. R. S. 321, drøiere. *Drjugare* er endnu her i ſamme Bemærkeſe Comparativus af *drjúge, drjúg, drjúgt*.

39. *Dvinar*, S. 235, forsvinder. *Flagena dvina aleté*, ſige vi her, naar vi ville tilkiendegive, at Veerne gaae over igjen hos en Barseltone.

40. *Dyrfdunz*, S. 5, gjorde driftigere. Vor Talemaaſe: *han dörna té*, om een, hvis Mod eller Selbred voxer, ſy-

314 XII. Prøve, hvorvidt det gl. Norske Sprog endnu er til
nes at give vort Verbum: *te dörna*, Slægt med det anførte
gamle.

E.

41. *Efni*, Side 62, *Ævne*. Ordet udtale vi her, som de
Danske: *ejt Ævne*, (Nominum eller Artiklens Endelse paa *i* er
brugelig i Sogns Provstie her i Stiftet); men Bemærkelsen af det
er nok nærmere den gamle Norske hos os; den Materie nemlig,
hvoraf noget gjøres; da jeg synes, det i ægte Dansk kun betyder
Kræfter, Formue. Det af nogle Nyere indførte *Æmne* udtryk-
ker omtrent vores.

42. *Eggia*, S. 52, opmuntre. Her er Udtalen igjen just
som de Gamles, men Bemærkelsen noget nær som af de Danskes
egge, hvilket jeg holder for, vil sige: at tilskynde, enten til noget
Ondt, eller, i det mindste, til nogen dristig Gierning.

43. *Eiga*, S. 32, *ei*, er Ordets Udtale endnu her. Om et
andet Tempus heraf er før handlet under *Attu*.

44. *Einsligt*, S. 2, langsomt. I samme Bemærkelse sige
vi endnu *einslæ*.

45. *Eitbvert*, S. 62, *et*. Saaledes fordansk's Ordet her,
og det uden Tvivl rettelig. Ikke des mindre formoder jeg, at vort
enqvam, *enquaar*, *enqvart*, nogen, noget, er det samme. Dette
og nogle andre Ord, saasom *Hvalir*, *Svale*, *bvarf*, *bvar* (s. Lit. S.)
og *Hvön* (Angelica Archang., *Hardang. Quann*) i den Islandske
Reise, har bragt mig til at troe, at den Forandring af *Sv* til *Qv*,
som ofte nu adskiller det Norske fra det Danske, ikke er saa gammel
af Oprindelse, som jeg før meende; uden saa skulde være, at Forsædrene
havde udralt *Sv* anderledes, end de Danske (Syderne undtagne) og vi
med, nu gjøre; hvilket jeg ei har kunnet faae Oplysning om.

46. *Elum*, Sp. Reg. S. 212, *Uveirs Skyer*. I denne Bemærkelse fiende vi ikke Ordet, men lige i den, som her S. 227 bruges, nemlig *Regn-Elum*, *Regn-Tlinger*, da vi sige baade *Eel* og *Rengs-Eel* (Subst. Neutr., hvoraf Sing. og Pluralis er ligelydende) om saadan *Regn*, der falder *Bygeviss*, saavel mens den staaer ned paa det *Sted*, man er, som naar man seer den som en tyk *Taaage* komme drivende ned af eller langs med *Fjeldene*. Om ellers vort *Hæla* (Subst. Fœmin.) *Riimfrost*, og Verbum *hæla*, at lægge *Riimfrost*, er beslægtet med det anførte gamle Ord, kan jeg ei bestemme.

47. *Ender ok stundum*, S. 703, af og til. Det første Ord i denne Talemaade have vi endnu i vort *énder aa dau*, nu og da, noget, som en og anden Gang hændes.

48. *Epli*, S. 62, *Æbler*, udtales nu hos os baade i Sing. og Plurali *Eple* eller *Æple*, og er Subst. Neutr.

S.

49. *Fagnadi*, S. 39, *Sryd*. *Fagna* bemærker endnu hos os *Sryd*, *Lykke*, *Sornsøielse*. Vi have og et Adjectivum af lige Udtale: *fagna* (omnis generis); t. Ex. *ejn fagna Mann*, en stikkelig, høflig, godsigrende Mand; men det er vel nærmere Slægt med Verbum *fagna*, S. 369, *modtage*, som undertiden bruges her, men ellers er, som man veed, godt Svensk. Derimod meener jeg, de Gamles *fegin*, S. 247, *glad*, (hos os i lige Bemærkelse *fæjén*, *fæjæ*, *fæje*, der alt af *Pontoppidan* og *Strøm* er anført), nedstammer af det forstansførte gamle Substant. *Fagna*.

50. *Fallin*, Sp. Reg. S. 268, *beqvem*. I denne Bemærkelse sige vi i Masc. *fællte*, i Fœmin. og Neutr. *fællt*; t. Ex. *han æ rætt fællte te væ Lénsmann*, *ho -- fællt -- Matmôr*, han er ret

bequem til at være Lensmand (Bondesoged); hun , , til at være Madmoder. Det af dette sammensatte Adject. *størfællte* betyder derimod storagtig. Vi have ellers et andet Adject., som ligner det anførte gamle meest i Udtalen: *fadlén, fadlæ, fadle*, men det bemærker hos os Skabt, proportioneret, saasom: *ei væl fadlæ Tøus*, en vel proportioneret Pige; *han æ inkje væl fadlén dan Hestén*, den Hest er ikke vel skabt.

51. *Fangi*, S. 671, Favn. *Fang* (Subst. Neutr.) betyder vel egentligst hos os, hvad de Danske kalde Skjød, t. Ex. *te sittja pau Fangje*, at sidde paa Skjødene. Men man siger og her: *te ta ejn i Fang*, at omfavne een; *te bera naakaa i Fangje*, at bære noget indsluttet i begge sine Arme; og i denne Bemærkelse er det vel, det gamle Ord paa anførte Sted bruges. Ellers have vi og *ejn Favn*, men det bruges kun om et Længde-Maal af tre Alen: *ejt Fang Vee*, Høy ic. er saa meget Veed (Brænde), *Høe ic.*, som man kan bære mellem Armene.

52. *Fax*, S. 100, Mankehaar. Ordet bruges nu hos os aleene om hængende Manke paa Heste, (saadan som i Danmark bruges, men her agtes for hestigt), samt som Løven har, og man bilder sig ind at have seet paa den foregionne Søorm.

53. *Fe*, Sp. Reg. S. 32, Gods. Hos os er og denne Bemærkelse aflagt, og bruges kun (dog med de Gamles Udtale) i sin oprindelige, om Sæet, helst om Nods-Creature, og allermeest om dem, som ere sammenkøbte til Udsørel eller Slagtning.

54. *Fengnum*, S. 5, havde faaet. Vor Udtale af Adject. verbale eller Particip. Verbi faae (*Hardang. fau*) er næsten som den gamle, nemlig *fængjén, fængjæ, fængje*, i Plural. *fængne, faaede, bekomne*.

55. *Festiar*, S. 421, Klæder. *Ej Fæst*, i Plurali *Fæstér*, bruge vi nu alene til at betegne de Touge med, hvorved Jægter og Baade fastgjøres.

56. *Fimari*, S. 83, raak. Det heder endnu hos os *fême*, *fém*, *fémt*; t. Ex. *han æ fême pau Fötne*, han er gesvindt paa Beenene, raak til Gods; *Eld-fémt*, det, som let kan fange Ild. De Gamles *Fimleik*, S. 83, Hastighed, er endnu et godt Hardangerfke Subst. Masc. om noget, som gjøres hurtigt.

57. *Fittiar*, S. 179, Baglaller. Dette Ord findes uden Tvivl igien i vore *Fætar*, det er den nederste Deel af Zuden paa Nøds og Rensdyrs Bagsødder. De regnes fra det Sted, Laaret bliver smalt, og saa ned ad, og af dem gjøres et Slags Huudskoe, som agtes baade økonomiske og meget gode, kaldet *Fæta-Skoe*. Huden afftaaes da saaledes, at i Steden for man ellers skærer Huden op indvendig paa Laaret, ridses den da op langs ned efter den fremmerste Kant forbi Ankellovene (Linnæi tali succenturiati? Hardangerfke *Natklouér*). Skoene gjøres da saaledes, at de for Snuden eller Taaen blive heele, ved det, at det pøsede Skind paa Dyrets Hæl (*Hökl*, *Hardang*.) bliver Snuden, syes sammen paa begge Sider til Risten, og endelig bag til, som sædvanlig, saa at *Natklouane* komme at staae een paa hver Side af Hælen. Af Renshuud bruges *Fæta-Skoe* laadne til Vinter-Skoe, og agtes ypperlige for Varme i tor Frost og Sne. Huden til et Par koster 16 til 24 Skilling, efter dens Godhed. Af Rød bruges de meest sorte og smurte, som andet Læder.

58. *Fleininn*, Sp. R. S. 116, (Anker-) Kloen, heder endnu paa Hardangerfke *Akkjær-Flina*, og en Ankerkloe *ej Akkjære-Fli*.

59. *Flekkir*, S. 124, Pletter. Vi sige endnu i samme Bemærkelse *Flékkjér*, i Singular. *ejn Flek*.

60. *Flestra*, S. 100, fleeste. I stedet for dette Danske Ord sige vi endnu *flestre*.

61. *Fliota*, S. 116, ligge (for Anker). Det er vel rimeligt, at de Gamle have sagt *fjota* om et Fartoi, der ligger for Anker, i samme Hensigt, som vi sige om det her: *da ligge te Flaats*, i Modsetning nemlig af at staae paa Land, som vel alle de Gamles, endog største Fartoiere, ligesom vore paa sine Eider, gjorde; thi ellers bemærkede vel *fliota* hos dem, ligesom endnu hos os i samme Udtale, det, som flyde i Dansken.

62. *Fliotleika*, S. 82, Hastighed. *Flíótleikje* bruges endnu hos os i samme Bemærkelse; dog er Adjectiv. *flíóte*, *fjót*, *fjött* meer almindeligt, og bemærker hastig, tidlig, hurtig; t. Ex. *ej fjót Rejs*, en hastig Reise; *ejt fjött Aur*, et tidligt Aar, naar Vaaren, Sommeren og Høsten komme før end sædvanligt; *han er fjóte i sit Arbej*, han er hurtig i sit Arbeid, bringer det snart fra Hænderne; *fjóte te Mauls*, fremtalende.

63. *Flod*, *Fiaurru*, Sp. Reg. S. 53, Flod, Æbbe. Vi kalde det endnu *Fló*, *Fjöra*. *Fjöro* (Stæren) betyder, som bekiendt, tillige i Norge, hvad de Danske kalde Stranden.

64. *Floknu-Skie*, S. 226, sammenpakked Skye. *Ejn Sky-Flókje* er det almindeligste Ord hos os, som ligner denne gamle Talemaade, og bemærker en enkelt Skye; og *Sky-Flokar* de smaae Skyeknuder (om de saa kan kaldes), som drive i Vind og Storm. *Flókje* (S. M.) er ellers enhver indviklet eller ureedt Ting, saasom *ejn Haur-Flókje*, en sammenviklet Knude i Haaret; *ejn Gán-Flókje*, et ureedt Stykke paa et Sissegarn; *ejn Bu-Flókje*, en Deel sammenviklet eller ureedt Vaar: Uld eller Lod af Saarene; *te hadla Flokar* kalde vi at slaae Armene ofte om hverandre, som
man

man gjør for Frost. Den Danske Talemaade erindrer jeg ikke; vor betyder efter Ordene: at svøbe Indviklinger. Vi have baade Adjectivum heraf: *flokjén, flokjæ, flókje*, indviklet, ureedt, (og figurlig) fuld af Vanſteligheder og Kroglove; og Verbum *flókja*, at bringe i Urede, indvikle, bruge Kroglove.

65. *Fomir*, S. 574, Offere. Jeg troer viſt, at Hr. Pontoppidans *Fotier* eller *Foiner* og vort *Fódn* er en Levning af dette Ord. Vort betyder her den Foræring (NB. af Madvarer alene), som de Indbudne, der have Huusholdning, ſende forud til dem, ſom ſkal holde Bryllup, og undertiden andre Gieſtebude; thi desuden give de til Brylluper Brudegave i Penge (*Skaula-Pengar*), og Foræringer i Penge ved de fleeste andre Gieſtebude, t. Ex. *Barsöl* (Barſelgilde), *Bela-Vejtla* (Saord), *Fæſter-öl* (Trolovelse); *Liik-Vejtlér* (Begravelſer) alene undtagne, hvorfor man til dem aldrig mangler Gieſter.

66. *Fortaulo*, Sp. Reg. S. 538, Overtalelſe. *Företaala* (S. F.) er endnu omtrent det ſamme hos os: *da giære mökje, goa Företaalér* : gode Overtalelſer (Formaninger) udrette meget; ligesaa ſige vi: *te telja fö ejn*, at overtale, bibringe een Grunde, hvorfor han ſkal handle ſaa eller ſaa.

67. *Forvitni*, S. 52, haver Lyſt. Da Ordet paa dette Sted ogſaa kan taale at udtoiles: er nyſgierrig, ſaa tvivler jeg ikke om, at vore efterfølgende Ord ere Slægt med det. Det brugeligſte er Adjectiv. *forvétén, forvétæ, forvéte*, nyſgierrig, nyſigen; *Forvétabejt* (S. F.) og *Forvétna* (S. M.) Nyſgierrighed, ere mindre brugelige, men noget meer Verbum neutr. paſſiv. *te forvitnaſt*, t. Ex. *pau ejn Ting* : at betragte en Ting for Nyſgierrighed.

68. *Fråfæll*, S. 312, faldt fra. Vi sige endnu *fråfædd* i samme Bemærkelse, som her, (at døde, uden Evid), og i alle andre, hvor de Danske sige *fråfaldt*. Præs. Ind. af dette Verbum hedder *æg fråfædle*, og Infinit. *te fråfædla*.

69. *Frett*, S. 53, efterspurgt. *Te fretta* eller *frejtt* betyder nu meere hos os at udforske og udspørge med yderlig Slid, end stethen efterspørge. Jeg troer *, de Danske bruge fritte i samme Bemærkning. *Fregit*, som her anføres som en forskiellig Læsemaade, have vi og endnu (skiont ei meget gangbart) i vort Verbum *fræga* eller *fræga*, der hellere bemærker, hvad *frætta*, end hvad Pontoppidan giver det, og de Tydske og Svenske endnu have Ordet. Det sammensatte Adjectiv. *folka-fræg*, t. Ex. *Fór*, (et Gaardsbrug, som behøver mange Folk til sit Drift), troer jeg hellere, kommer af det nu anførte, end af følgende Ord.

70. *Frægir*, Sp. Reg. S. 355, berømt, (Adj. Plural.) I samme Bemærkelse bruge vi endnu *fræge*, *fræg*, *frægt*; men meest bruges Superlativus heraf, *frægaste*, (de Gamles *fræguzt*, S. 164), t. Ex. *den frægaste Kårén i bejla Lagje*, den beste, fermeste Karl i hele Lauget.

71. *Freysti*, S. 103, forsøge. Næsten i lige saa almindelig Betydning bruges vort *frejsta*, t. Ex. *te frejsta ejn Ting ut*, at forsøge en Ting fuldkommen; desuden betyder det og at erfare, saasom

* Hr. von Aphelen har det i sin Tydske Ordbog; men han er ogsaa Normand; og det er rigtigt, hvad Hr. Pontoppidan i Fortalen til sit Glossarium, i Anledning af Hr. C. Jensen, siger: At nemlig Norske let kunne forvildes i hvad som egentlig er Norsk og Dansk i deres Sprog; thi det Danske maae de lære, og det nær slægtende Modersmaal vil altid blande sig i med; derfor veed man tilsidst ei, hvad hvort tilhører.

faasom: *eg he inkje frejsta utan alt Gaat tau han*, jeg har ikke erfaret uden alt Godt af ham; hvilket kommer overeens med den Danske Talemaade: at friste en tung Skiebne. *Freistni*, S. 450, *Prøve*, udtales nu hos os *Frejsna* (S. M.) i samme Bemærkelse; t. Ex. *du seje gjort da fö Frejsna Skuld*, du skulde gjort det for et Forsøgs Skyld. Vi have et heraf sammensat Subst. M. og Adject., hvis ene Deels Oprindelse jeg ei kan bestemme, nemlig *Marfreisna*; Forsøg, som skeer af blot Nysgierrighed, og *marfréjstén*, - - *sta*, - - *ste*, hengiven til nysgierrige Forsøg.

72. *Funa*, S. 95, *raadne*, og *faulnadum*, S. 608, *visnende*, har jeg antaget for at være tvende paarørende Ord, formes delst de Levninger, jeg troer at have fundet af dem hos os. *Verbum fölna*, som synes meest at ligne det sidste Ord, bemærker nok neppe andet, end at faae Dødsfarve; thi jeg mindes ei, at det bruges, uden enten om Følk, som falde i Almagt, eller om Dode, som miste den friske Farve og blive fortblege; om dem siger man: *dej fölna burt*. *Verbum Neutr. Passiv. te faust* synes mig best at udtrykkes ved det Danske *visne*, skiont det nok bemærker en større Forraadnelses Grad. Saaledes siges: *Grase da faust*, Græsset det visner og ligesom bleges af Uveir. At lade Hør og Hamp undergaae den behørig Forraadnelse, kaldes: *te lata Liné, Hampén, faust*. Ligeledes om Træ, naar det, ved at gøres vaadt og tørres nogle Gange, ligesom lades visne, for des bedre at kunne behandles og undgaae Indsvindning. *Adjectiv. faut* udtrykker det, som saaledes er behandlet.

73. *Fullsvefta*, S. 494, *Anm.**, *udsovet*, heder endnu hos os *fuldsvövde*, *fuldsvövd*, *fuldsvövt*.

74. *Fusastur*, S. 75, *villigst*. *Adjectiv. fúse*, *fús*, *fúst*, have vi endnu i samme Bemærkelse, som helst sees af adskillige Com-

322 XII. Prove paa det gl. Norske Sprog i Hardanger.

posita, saasom: *sprikfåst Tré*, Træ, som gierne vil revne; *ejt heimfåst Krötur*, et Creatur (Zest), som gierne vil vende hjem igien. Vi sige og om een, som let opbringes til at give Hug: *han æ fúse te slau*.

75. *Fysi*, S. 17, *Lyst*. *Fyseligt*, S. 19, smukt. Sprogkyndige maae domme, om vort *fysén*, *fysæ*, *fyse*, og *u-* (eller *o-*, som det nogle Steder i Norge, ligesom i Sverrig, bruges, s. Strøm I. 532, Anm.) *fysén* kommer, efter Hr. Pontoppidans Fornrodning, af det Græske *φυσάω*, eller af disse gamle Ord. Jeg har aldrig ret forstaaet dem, førend jeg her fik see deres rette Bemærkelse; thi *fysén* bruge vi ikke, uden ironice; og naar man skal tale uden Ironie, bruges enten Adverb. *inkje*, eller *ufysén*. *Fysén* vil bemærke behagelig, da *ufysén* betyder ubehagelig, modbydelig, sviinst. *Han æ fysén te kaama te* ∴ han er (ikke) god at komme til. *Ejt ufyse Vér* ∴ et ubehageligt Veir. *Dar æ ufyse bjau* (see *Hiá*) *dej* ∴ det er ubehageligt (sviinst) hos dem. — En Talemaade i et meget artig Bonde- Vers, giort i Aastordens Dialect i Trondhiems Stift, til Hr. Albert Tops Bryllup 172, og trykt i Bergen, som betrefser dette, forstaae vi her ikke:

Hu ee, bille, faman int foora mee fys.

